

De vier duimdikke staalkabels trillen als de snaren van een enorme basgitaar. Aan de kabels hangt een liftbak waar Tom met vier anderen in staat en dat bakje bungelt ergens halverwege de honderdtwintig meter diepe kraterpijp van de Thrihnukagigur-vulkaan. Hij zet zich schrap, laat zijn camera los en grijpt met beide handen de stalen reling.

De slingerbeweging begon nauwelijks een minuut geleden met een licht zoemende trilling van de vier kabels die zijn ingewanden liet resoneren. Arne, de gids die bij het bedieningspaneel in het midden van de liftbak staat, bleef aanvankelijk stoïcijns voor zich uit kijken, maar toen het zoemen overging in een zware bromtoon en de trillingen duidelijk voelbaar werden, liet hij abrupt de bedieningsknop los waardoor het bakje met een lichte schok tot stilstand kwam.

Tom volgt de verontruste blik van Arne omhoog. De donkerblonde knul oogt als een student met een vakantiebaantje en heeft dit blijkbaar nog niet eerder aan de hand gehad. Behalve de weerspiegeling van de op hun veiligheidshelm gemonteerde hoofdlampen tegen het bolle beschermende plexiglas boven hun hoofd, is er niet meer te zien dan de smalle spleet daglicht die de enige uitgang vormt uit de kraterpijp. Beneden hen gaapt zestig meter afgrond tot aan de kraterbodem.

Tussen Tom en Arne staat een buitengewoon omvangrijke Canadese toerist die de ruimte tussen de relingen aan weerszijden van het smalle glazenwasserbakje praktisch opvult. Aan de andere kant van Arne staat de vrouw van de Canadees en daarachter de tweede gids, Ragnhildur – ‘maar iedereen noemt me Raga’, zoals ze zichzelf voorstelde –, die hem vanmiddag begeleidde bij zijn fotoklus voor *National Geographic*, beneden in de vulkaan. De Canadese vrouw

is in alle opzichten de tegenpool van haar echtgenoot. De man staat stokstijf en lijkt met zijn massa de liftbak zelfs te stabiliseren. De vrouw daarentegen trilt zo mogelijk nog harder dan het bakje, dat nu uitslagen van enkele decimeters naar links en rechts maakt.

‘John, ik denk dat ik dit niet meer fijn vind,’ begint ze met een piepstem.

‘*Relax, honey.* We zijn bijna boven,’ bromt hij in een vergeefse poging haar gerust te stellen.

Arne en Raga wisselen een snelle blik. Omdat Tom tegen Arnes rug aankijkt, kan hij alleen de reactie zien van Raga die een kop boven de kleine Canadese uitsteekt. Ze kijkt eerst vragend naar Arne, richt dan haar ogen op de vrouw die nu snikt en piept met de kenmerken van beginnende hyperventilatie en laat dan haar ogen kort omhoogschieten naar de smalle streep daglicht.

Arne draait zich snel terug naar het bedieningspaneel waarop slechts vier zwarte drukknoppen zitten en een rood waarschuwingslichtje. Met een wanhopige blik drukt hij op **SNEL OMHOOG** en met een ruk komt de bak weer in beweging. Door de combinatie van de zijdelingse slingerbeweging en de opgaande trekkracht van de elektromotor gaat het slingeren echter over in een onregelmatig schokken en kruipen ze maar langzaam omhoog.

De elektrische lier boven hun hoofd maakt een hoog gierend geluid en begint een penetrante rooklucht te verspreiden.

Arne vloekt en tiert tegen de onwillige bedieningskast. Hij laat de drukknop los, ramt in een machteloos gebaar met zijn vlakke hand tegen het paneel en drukt dan paniekerig drie keer achter elkaar op de knop. Tom kan zich niet voorstellen dat deze methode om de besturingseenheid te resetten staat beschreven in de handleiding van de fabrikant.

Niet alleen Arne is de controle volledig kwijt, ook de Canadese jammert onophoudelijk.

‘John, ik wil nu uitstappen.’

‘*Just a minute*, schatje, ik wil ook niets liever dan zo snel mogelijk hieruit,’ zucht haar man.

Door het herhaaldelijk indrukken en loslaten van de bedieningsknop gaat het bakje niet meer omhoog of omlaag, maar schiet het nu met passagiers en al heen en weer als een dolgedraaide mechanische rodeostier op de kermis, waarbij het eerder een kwestie van seconden

dan van minuten is voordat de eerste passagier uit het bakje gelanceerd zal worden.

Tom realiseert zich dat het tripje in de vulkaan een fatale afloop dreigt te krijgen. Hij voelt er niets voor om op een lijstje met dodelijke slachtoffers te staan. Van een toeristische attractie nota bene! Hij verstevigt zijn greep op de metalen reling.

Een alarmsignaal begint te kribben terwijl het rode waarschuwingsschildje voor overbelasting van de hijsinstallatie fel knippert.

Opnieuw geeft Arne een klap tegen de bedieningskast en drukt met al zijn kracht op de knop SNEL OMHOOG.

‘Kop dicht, hijsen kreng!’ brult Arne nu buiten zinnen. Zijn ogen puilen uit zijn kassen door de enorme druk die hij op de knop zet.

Tot Toms verbazing beginnen ze weliswaar weer langzaam te stijgen, maar tegelijkertijd komt er meer rook uit de elektromotor van de lier en neemt de slingerbeweging nog verder toe. Tot overmaat van ramp naderen ze nu het deel van de kraterpijp waar deze zich versmalt tot een soort brievenbus waar het bakje maar nauwelijks doorheen past. Tijdens de afdaling werd het schuren langs de rotswand opgevangen door rubberen stootwieltjes die aan de buitenkant van het bakje gemonteerd zijn. Op de klappen die ze gaan maken met de huidige slingerbeweging zijn de wieltjes vast niet berekend.

Het is Tom duidelijk dat verder omhoog weliswaar de meest verleidelijke uitweg uit de krater is, het is tegelijkertijd de meest gevaarlijke en dodelijke richting. De mensen om hem heen zweten doodsangst uit hun poriën, wat bij Tom een oerkracht losmaakt. Het overlevingsinstinct dat hem al uit talloze hachelijke situaties gered heeft, neemt de aansturing van zijn hersenen over. Waar de anderen in paniek raken of juist lethargisch hun noodlot tegemoet gaan, overweegt Tom onderkoeld hun kansen. Als ze dit willen overleven zal het bakje moeten afdalen in plaats van gekraakt worden tussen de rotswanden. Omhoog is geen optie meer.

‘Afdalen, Arne! Zakken. Nu!’ roept Tom.

Nog maar enkele meters en de slingerende bak bereikt de vernauwing in de kraterpijp.

De corpulente Canadees staat nog steeds klem tussen de relingen aan weerskanten. Zijn wit geknepen knuisten omklemmen het koude staal, terwijl de schokken van de bak door zijn lichaam geabsorbeerd lijken te worden. Arne staat tegen het kabaal van het alarmsignaal

in te brullen bij de bedieningskast en is niet meer voor rede vatbaar. Raga ziet nu ook het gevaar van de naderende rotswanden. Nog maar een meter voordat ze gemengeld gaan worden.

‘Arne! Stop!’ roept ze.

Met een dreun klapt de bak tegen de wand. Het metaal zingt nog na als ze de volgende klap tegen de overkant maken. Bij de tweede klap gaat de hyperventilerende vrouw onderuit. In een reflexbeweging probeert Raga haar zo goed als het kan op te vangen, waardoor ze de reling loslaat. De volgende slingerbeweging smijt de bak tegen een keihard stuk basalt in de kraterwand waardoor Raga opzij gegooid wordt en met haar slaap en jukbeen tegen een ijzeren stang in de bak slaat. Precies op het punt waar haar veiligheidshelm nauwelijks bescherming biedt. Ze zakt met de Canadese in haar armen op de geribbelde plaatstalen vloer.

Arne levert een zinloze strijd met het bedieningspaneel waardoor het schokken eerder verergert en is zich niet bewust van wat er vlak naast hem gebeurt. De Canadees staat stijf en verkrampd aan de reling gekluisterd waardoor Tom ingesloten staat tegen het uiteinde van de bak en geen kant op kan.

Tom zal snel in actie moeten komen als hij dit wil overleven. Om een probleem op te lossen, is het handig te weten hoe het ontstaan is en juist dat is hem nu volstrekt niet duidelijk. In een flits overdenkt Tom de gebeurtenissen vanaf het moment dat hij eerder die middag afdaalde in de vulkaankrater.

Op zich is de Thrihnukagigur niet zo gevaarlijk. De laatste eruptie vond 4.500 jaar geleden plaats en hij wordt door geologen dan ook beschouwd als een slapende vulkaan. Door de toevallige aanwezigheid van een tweede uitstroompijp lager op de berg is tijdens deze laatste eruptie de kraterpijp niet vol blijven staan met stollende lava, maar liep de krater leeg tot grote diepte. De holle afvoerpijp die op deze manier achterbleef, is door vulkanische gassen uit de afkoelende lava bekleed met een ongekend rijke schakering aan kleurrijke mineralen. De krater is sinds enkele jaren voor het publiek toegankelijk, waardoor een unieke reis richting het middelpunt der aarde mogelijk is. Niet zoals in de fictie van Jules Verne, maar levensecht. Zelfs op wereldschaal een uniek natuurverschijnsel en de reden dat Tom in het metalen bakje was afgedaald in de krater om te fotograferen voor een *National Geographic*-reportage.

Ook de afdaling was niet gevaarlijk. Dwars over de vrijwel ronde gapende muil van de kraterpijp met een diameter van vijftien meter ligt de stalen hijsarm van een torenkraan, aan weerszijden stevig verankerd in gewapend beton. Onder de arm van de hijskraan hangt aan vier staalkabels een metalen bakje van het model dat glazenwassers gebruiken bij grote kantoorgebouwen. Ongeveer een meter breed en vier meter lang, zodat de maximaal acht passagiers in een smalle rij achter elkaar kunnen staan en aan weerskanten over de reling in de schijnbaar peilloze diepte kunnen kijken.

Het geheel had een degelijke indruk gemaakt op Tom en ook de verdere veiligheidsmaatregelen zagen er professioneel uit. Iedereen die afdaalde was voorzien van een veiligheidshelm met een kleine hoofdlamp en een heupgordel zoals bergbeklimmers die gebruiken. Voordat iemand de smalle loopbrug naar de liftbak op stapte, werd die door een van de gidsen met een korte veiligheidsslijn en een karabiner aan zijn heupgordel gezekerd, die vervolgens door de gids die in de bak stond werd verwisseld door een veiligheidsslijn die vastzat aan een stalen buis in het glazenwassersbakje.

Op deze manier konden toeristen, vooropgesteld dat ze geen last hebben van hoogtevrees, ook zonder kennis van bergbeklimmerstechnieken, veilig de afdaling maken.

Nadat iedereen was vastgezet aan een veiligheidsslijn en Arne, de gids die vandaag de bak bediende, de knop LANGZAAM AFDALEN op het bedieningspaneel indrukte, begon de reis naar de onbekende diepte. Zodra het bakje de vernauwing in de kraterpijp gepasseerd was, nam het daglicht snel af maar werden de rotswanden steeds kleurrijker. Eerst het onmiskenbare rood van achtergebleven lava, later verkleurend naar onwaarschijnlijk fel okergeel en grijsgroen met alle tinten daartussenin gemengd.

Toms vingers speelden blindelings met de draaiknopjes voor sluitertijd en diafragma op zijn camera. Hij zoomde in en uit met zijn groothoeklens voor de mooiste compositie en verhoogde snel de ISO-waarde, de instelling van de lichtgevoeligheid van de camera-sensor. De verlichting in de lavagrot was door middel van enkele goed geplaatste schijnwerpers meer dan uitstekend uitgevoerd. Daarnaast waren aan de buitenzijde van het bakje schijnwerpers gemonteerd. Dankzij de schijnwerpers kon hij de afdaling vastleggen zonder gebruik te maken van zijn flitser.

Ze daalden geluidloos af als een miniatuuronderzeeër langs een bontgekleurd koraalrif. Hij was zo druk met fotograferen dat de zes minuten die de afdaling duurde veel sneller voorbijgingen dan hem lief was. Gelukkig had hij vooraf geregeld dat hij de hele middag beneden kon blijven om de spectaculair gekleurde kraterwanden uitgebreid te fotograferen.

Nadat Arne hen ontkoppeld had van hun veiligheidslijnen stapten Tom en Raga honderdtwintig meter beneden de opening van de vulkaankrater uit het bakje en liepen een tiental meters de grote ruimte in. Ondertussen verdwenen boven hun hoofd de lichtbundels van de schijnwerpers rond het bakje weer richting de spleet in het dak om bovengronds een nieuw groepje toeristen op te halen.

De holte in de vorm van een kathedraalkoepel, de koele stilte, de overweldigende ruimte en de briljante kleurschakeringen riepen bij Tom het gevoel op als van het binnentreden in een heiligdom, waarbij hij twijfelde tussen respectvol fluisteren of dolgelukkig jubelen. Het verbaasde hem dat deze plaats nog geen plek had gekregen op de lijst van wereldwonderen of de UNESCO-Werelderfgoedlijst. Voor even vergat hij zijn camera en stond met open mond om zich heen te kijken.

‘Kom, iets verder onder de hijsinstallatie vandaan staan we veiliger,’ verbrak Raga het moment van betovering.

De bodem in de krater was niet geplaveid en bij het licht van hun hoofdlampjes klauterden ze over steenhopen naar een punt waar ze rondom overzicht hadden op het bovenste deel van de magmakamer met een diameter van zestig meter.

Terwijl gedurende de middag steeds groepjes toeristen afwisselend werden neergelaten en opgehesen met de glazenwasserslift, vertelde Raga alle mogelijke wetenswaardigheden over de krater of poseerde ze op verzoek van Tom voor een fraaie beeldcompositie. Of het nu kwam door het intensieve fotograferen of door de uitstraling van Raga deed er niet toe, de waarschuwing vooraf dat het beneden koud zou zijn leek hem vooralsnog sterk overdreven.

De uren vlogen voorbij en het was al na zes uur 's avonds toen Arne riep dat in het basiskamp buiten de kraterrand iedereen al naar huis was en dat het hoog tijd werd om op te stijgen naar het aardoppervlak.

Behalve Tom, de gidsen Arne en Raga en de laatste twee toeristen

was de vulkaan volledig verlaten. Ze waren het bakje in gestapt en zweefden naar boven. Er was die middag niets gebeurd wat de gebeurtenissen van de afgelopen minuten kon verklaren.

Ondertussen voelt het alsof een onzichtbare reus een nieuw mineurakkoord aanslaat op de kabels van het bakje met de kraterpijp als klankkast. Er zou minstens een kleine aardbeving nodig zijn om de complete hijsinstallatie zo te laten schudden. Tom maakt snel de balans op.

De situatie is levensgevaarlijk, de oorzaak is onbekend, verder omhoog gaat niet en de lier dreigt het te begeven. Bij het omhooggaan zijn de trillingen steeds verder toegenomen dus is afdalen in een poging de trillingen weer te laten afnemen de meest voor de hand liggende oplossing. Feitelijk de enige oplossing, die bovendien binnen enkele seconden uitgevoerd moet worden willen ze niet over de kraterwand geschraapt worden als jam op een geroosterde boterham.

Alleen is de gids die de hijsinstallatie bedient buiten zinnen en staat de minstens honderddertig kilo wegende apathische Canadees tussen Tom en de bedieningskast.

Hij duwt hem tegen zijn schouder.

‘Hé, schuif eens een stukje op!’ roept Tom in zijn oor.

De man reageert er niet op, het enige wat er gebeurt is dat zijn knuisten nog strakker om de reling verkrampen. Het bakje is veel te smal om hem te passeren nu de man niet meewerkt. Bij zijn tweede optie, over de man heen klimmen, zal Tom vrijwel zeker uit het bakje geslingerd worden. Dus kiest hij voor zijn derde en enige optie.

Tom pakt zijn spiegelreflexcamera als een moker in de ene hand en zijn statief als een honkbalknuppel in de andere. Zo hard als hij kan slaat hij links en rechts naast zich op de vingers van de Canadees. Die schreeuwt het uit van de pijn, laat van schrik de reling los en is acuut uit zijn apathie gerukt.

‘Hé, verdomde idioot! Waar is dat goed voor?’ brult hij boven het kabaal van het gierende overbelastingsalarm uit. De man haalt uit om hem een dreun te verkopen. Precies zoals Tom hoopt.

Op het laatste moment trekt Tom zijn hoofd weg uit de baan van de massieve vuist die doorschiet in het luchtledige. Hij grijpt de langskomende arm en laat zich op zijn rug vallen en plaatst zijn rechter bergschoen in de forse onderbuik van de man. Die verliest zijn evenwicht en begint richting Tom te vallen. Honderddertig kilo is veel gewicht

om op één been te laten balanceren terwijl je op je rug ligt, maar het enige wat Tom hoeft te doen is de al in gang gezette beweging van de man doorzetten over de rand van het bakje.

Volgens de natuurkundige wet van de traagheid is een massa die eenmaal snelheid heeft, niet eenvoudig af te remmen. Met een kreet van doodsangst duikelt de man over de reling.

Via een proxyserver die zijn IP-adres en werkelijke locatie verhult, logt Ahsanullah in op een van de mailaccounts die hij voor zijn geheime project gebruikt. In de map met concepten, die hij alleen deelt met Ayman Nasar, opent hij een versleuteld bericht.

Hij knipt de wirwar van cijfers uit het bericht, opent het versleutelingsprogramma en plakt het bericht van Ayman in een dialoogvak. Binnen luttele seconden verschijnt het gedecodeerde bericht als leesbare tekst op zijn beeldscherm.

‘As salaam aleikum – vrede zij met u. De tijd is daar, broeder. De laatste spullen waar je om gevraagd hebt zijn naar je onderweg. Bij de komende volle maan zul je de wraak van Allah over de ongelovige honden uitstorten en vuur spuwen over de vijanden van de islam in het Westen, een dodelijkere jihad dan de wereld ooit gezien heeft. Je beloning in het paradijs zal groot zijn. Allahoe akbar – God is de grootste!’

Ahsanullah voelt het bloed naar zijn hoofd stijgen, een rilling loopt over zijn rug. Jarenlang heeft hij hier iedere vrije avond, talloze nachten en ieder weekend in koortsachtige eenzaamheid aan gewerkt en nu is de tijd daar. Dit is het bericht van Ayman Nasar, zijn geestelijk leider, waar hij al die jaren naartoe geleefd heeft.

Ayman kent hij al sinds zijn studietijd aan de universiteit van Birmingham, waar ze beiden omstreeks 1980 geologie studeerden. Ayman Nasar kwam uit een Saoedische familie die schatrijk was door olie-inkomsten en hij was vooral naar Groot-Brittannië gestuurd om technische kennis op te doen zodat zijn familie nog meer dollars uit het woestijnzand kon pompen. In plaats van zich aan zijn studie te wijden, had Ayman zich vooral kwaad gemaakt over de achtergestel-

de positie van moslims in Groot-Brittannië.

Ayman Nasar besteedde aanzienlijk meer studie-uren aan de Koran dan aan geologie en begon met huiskamerbijeenkomsten waar hij medestudenten, waaronder Ahsanullah, introduceerde in de ware islam.

Na zijn eenzame jeugd had Ahsanullah voor het eerst het gevoel ergens bij te horen en thuis te komen bij Allah. Ayman had hem een doel in zijn leven gegeven.

Ahsanullah had toen nooit kunnen vermoeden dat Ayman Nasar uit zou groeien tot geestelijk leider met groot aanzien binnen de salafistische moslimwereld. Hij keerde zich af van zijn Saoedische familie, die in zijn ogen heulde met de kafir – de vijand – door de Amerikanen op hun grond toe te laten. Zijn studie geologie heeft Ayman nooit afgemaakt. Met een beurs van de Britse overheid ging hij islamitische theologie studeren. Eerst in Birmingham, later verdween hij vaak langdurig naar Jemen en de tribale gebieden in Pakistan.

Ahsanullah had altijd contact gehouden met Ayman. Aanvankelijk in alle openheid, maar na de aanslagen op 11 september 2001 in New York, hadden ze alleen nog contact via koeriers of een enkel gecodeerd bericht.

Ayman Nasar had een hoge positie verworven binnen Al Qaida, maar na de executie van Osama Bin Laden door Amerikaanse *special forces* in 2011 en daaropvolgend het elimineren van een groot deel van de overige kopstukken met behulp van drones, had Ayman de uitgeholde organisatie de rug toegekeerd en zijn heil gezocht binnen de snel opkomende Islamitische Staat. Binnen IS was hij uitgegroeid tot het brein achter de afdeling die terreur exporteert naar Europa.

Ahsanullah laafde zijn dorst naar de ware islam aan de online preken van Ayman Nasar die, nu hij zich niet meer in de westerse landen kon vertonen, met regelmaat online kwamen via salafistische websites.

Op afstand was Ahsanullah meegegroeid in de steeds radicalere denkbeelden van Ayman, maar waar de geestelijk leider altijd de publiciteit zocht om zijn interpretaties van de Koran te verkondigen, daar was Ahsanullah juist onzichtbaar gebleven. Hij kleepte zich westers en gedroeg zich zo westers mogelijk om geen aandacht op zich te vestigen. Een eigenschap die hij zichzelf op het internaat had aangewend.

Op de kostschool was hij een uitblinker geweest met leren, waar-

door hij de aandacht op zich had gevestigd. In plaats van de waar-dering waar hij op gehoopt had, had hij slechts een onvoorstelbare vernedering en pijn te verduren gekregen.

Hij had er lering uit getrokken en besloten om zijn leven verder zo onopvallend mogelijk te leven. Zo was Ahsanullah Basir voor zijn omgeving het toonbeeld van een voorbeeldig geïntegreerde gematigde moslim.

Het tegendeel was waar. Hij heeft altijd gehoopt een bijdrage aan de jihad te kunnen leveren en kan bijna niet geloven dat de dag van zijn martelaarschap is aangebroken.

Snel tikt hij een antwoord in het dialoogvenster.

'Ik ben er klaar voor om Allah te dienen. Ahsanullah.'

Hij versleutelt de tekst, plakt de cijferbrij onder het bericht van Ayman Nasar in de map met concepten en logt uit bij de proxyserver.

Dan knielt hij, sluit zijn ogen en bidt tot de Almachtige.

Als na de adrenalinestoot het eerste euforische gevoel langzaam wegebt, dwingt hij zich de werkelijkheid onder ogen te zien.

Natuurlijk heeft hij alle afzonderlijke onderdelen van zijn apocalyptische plan uitgebreid getest op verschillende locaties en op een kleinere schaal. Jaren heeft hij gewerkt aan de complexe rekenmodellen en methodes bedacht om de ultieme geologische bom te activeren. En het mooie is dat hij het explosief niet zelf hoeft te maken, dat ligt al klaar onder zijn voeten, geschapen door Allah.

Maar eigenlijk komt de opdracht te vroeg. Hij heeft nog maar net het succes van zijn laatste proefnemingen doorgegeven aan Ayman Nasar via hun gedeelde mailaccount en nu krijgt hij al de opdracht die hem toegang tot het Paradijs zal opleveren.

De volgende volle maan, dat is precies over een week, constateert hij verbijsterd.

De in zijn hoofd opgeslagen lijst van klussen die hij nog moet uitvoeren is lang. Verschrikkelijk lang. Hij had gedacht nog maanden, misschien wel een halfjaar te hebben om alles in gereedheid te brengen en dat alles is nu teruggebracht tot een week en de laatste benodigdheden moeten nog binnenkomen.

Hij sluit de laptop af en pakt een tas met de noodzakelijke spullen voor de komende dagen, wat niet veel meer is dan wat extra kleding. Vrijwel alles wat hij aan gereedschap nodig heeft ligt al klaar in zijn vakantiehuis, een deel komt per schip en wordt binnenkort door de

broeders gebracht en dan zijn er nog de resterende spullen die hij makkelijk in Reykjavik kan kopen zonder argwaan te wekken.

Ahsanullah doet de woning op slot en gooit de sleutel met een grote boog in het ongemaaide gras van zijn achtertuin. Die heeft hij niet meer nodig nu hij de sleutel tot het Paradijs in handen heeft.

Hij zet zijn weekendtas in de gesloten achterbak van de gebutste Mitsubishi Pajero waarmee hij altijd naar zijn vakantiehuis tussen Skogar en Vik aan de zuidkust rijdt en gooit de achterdeur dicht. Met voldoening kijkt hij naar de nummerplaat met in twee witte letters de afkorting voor IJsland. IS. Geen mens die weet dat hij er altijd iets anders in gelezen heeft. Dat zal niet lang meer duren.

Hij koppelt de zware dubbelassige, overkapte aanhanger met daarop zijn sneeuwscooter achter de Mitsubishi en rijdt de stad uit over de Vesturladsvegur. Bij de splitsing met de ringweg gaat hij in noordelijke richting, en slaat af bij een immense zaak in bouwmaterialen.

Hij loopt langs de enorme schappen, laadt twee flessen propaangas op zijn kar en gaat in de rij staan bij een van de kassa's.

'Heeft u een klantenkaart?' vraagt de kassière als hij aan de beurt is.

'Nee, die heb ik niet.'

'Maar dat is reuze handig, als u zich eenmalig registreert met uw mailadres dan krijgt u tien procent vaste korting en regelmatig speciale aanbiedingen.'

Het meisje kijkt hem afwachtend aan.

'Nee, dank je wel. Ik wil alleen maar afrekenen,' zegt Ahsanullah ongeïnteresseerd.

Met een gezicht alsof hij gek is dat hij de aangeboden korting laat liggen slaat ze het totaalbedrag aan.

Ahsanullah pakt zijn portefeuille en rekent contant af. Het meisje fronst even als hij de biljetten van vijfduizend kronen uittelt. Vrijwel geen mens rekent contant af op IJsland, praktisch voor iedere aankoop wordt de bankpas of creditcard gebruikt. Erger nog, de hele economie van het land is opgebouwd uit een kaartenhuis van creditcards.

Misschien denkt ze dat hij een crimineel is die zijn zwarte geld hier dumpst. De man die geen korting wilde. Ze zal zich hem later zeker herinneren. Ahsanullah voelt zijn oksels vochtig warm worden. Laat hij onbedoeld nu toch een spoor achter?

'Alstublieft, een fijne dag verder,' zegt het meisje.

Snel pakt hij het wisselgeld aan en duwt opgelucht zijn kar naar de uitgang en de parkeerplaats waar hij de gasflessen uit het zicht kan opbergen in zijn aanhanger.

Het zijn de laatste benodigdheden voor zijn grote plan. De meeste van zijn inkopen heeft hij steeds in kleine aantallen gedaan, met onregelmatige tussenpozen en bij verschillende winkels, om niet op te vallen. Geen mens koopt in een keer tien flessen van twintig liter propaangas.

Voor zijn laatste benodigdheden rijdt hij de drive-in-houtafdeling binnen om zes grote platen constructiemultiplex mee te nemen.

Zodra hij uitstapt bij de stelling met plaatmateriaal, stopt er een auto naast hem. Het zijraam gaat open en hij hoort een bekende stem.

‘Dag buurman. Ga je klussen?’

Ahsanullah verstijft van schrik. Weer iemand die ziet waar hij mee bezig is en waar hij niet op zit te wachten.

‘Ja, wat opknappen in mijn vakantiehuis,’ zegt hij. Op de keper beschouwd is dat niet eens gelogen. De multiplexplaten zijn bedoeld om het huis om te bouwen tot een enorme gesloten kast.

‘Zal ik even helpen die platen in je aanhanger te tillen?’

Dit is bijna het ergste wat hem kan overkomen. Dan zou zijn buurman constructiestaal, lasapparatuur en een gaskanon zien liggen. Niet bepaald zaken die je in een vakantiewoning gebruikt. Zijn oksels lijken nu te stomen.

‘Nee hoor, het lukt zo wel. Dank je wel.’

‘Nou, succes met klussen dan maar,’ zegt zijn buurman. Het raampje schuift omhoog en zijn buurman rijdt verder de bouwmarkt in.

Opgelucht blaast Ahsanullah zijn ingehouden adem uit. Als de man ook maar een flauw vermoeden had van zijn plannen zou hij dat nooit zo gezegd hebben.